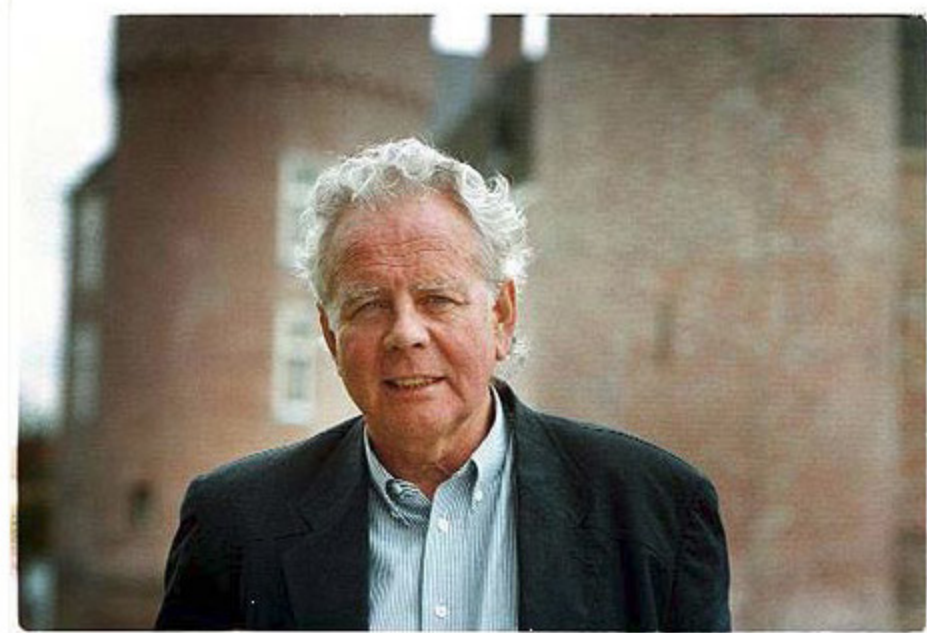

'Veerkracht van kinderen inspireert'

door Maurits Sep

MIDDELBURG - Schaf die lessen geschiedenis toch af! Avontuurkunde, dát zou het vak moeten zijn om kinderen dingen te leren over het verleden, vindt kinderboekenschrijver Rob Ruggenberg. "Geschiedenis is immers een aaneenschakeling van avonturen. Als je verhalen vertelt, steken ze er toch veel van op."

Auteur Rob Ruggenberg kwam op het idee voor het verhaal toen hij op het strand van Westkapelle een boesje vond, een schelpje dat door slavenhandelaren gebruikt werd als betaalmiddel. foto Piet den Blanken

De uit Best afkomstige Ruggenberg merkt het telkens als hij op een school voorleest en vertelt. En dat doet hij vaak sinds zijn debuut *Het verraad van Waterdunen* (2006). "Dan voel ik me vaak al een soort docent avontuurkunde."

Als voormalig journalist is Ruggenberg uitstekend in staat een goed artikel te schrijven. Hij blijkt ook een begenadigd kinderboekenschrijver. Zijn debuut leverde direct een nominatie op voor de Thea Beckman Prijs. Met zijn pas verschenen tweede boek, *Slavenhaler*, zou hij die prijs voor de beste historische jeugdroman wel eens in de wacht kunnen slepen. Het is dikker, spannender, boeiender, aangrijpender, enfin: beter.

Slavenhaler is opnieuw nauw aan Zeeland verbonden. Het gaat over een Vlissingse jongen, Tyn, die na de dood van zijn ouders op zoek gaat naar zijn halfzusje. Daarvoor moet hij naar Afrika, de Slavenkust om precies te zijn. Tyn monstert aan op een schip van een Vlissingse reder en vindt inderdaad zijn zusje, Obaa. Zij wordt nota bene als slaaf aan boord van zijn schip gebracht en naar Brazilië gebracht. Niemand wil hem geloven als hij vertelt dat het slavenmeisje zijn zusje is.

Ruggenberg kwam op het idee voor het verhaal toen hij op het strand van Westkapelle een boesje vond, een schelpje dat ten tijde van het verhaal - de zeventiende eeuw - door slavenhandelaren werd gebruikt als betaalmiddel.

Aan het schrijven van het boek ging uitgebreid historisch onderzoek vooraf. Ruggenberg eist dat het verhaal historisch juist is. Doch bovenal goed leesbaar. "Pas als ik er alles van weet, begin ik met schrijven. Dan haal ik mijn aantekeningen er niet vaak meer bij. Ik ben er als de dood voor een geschiedenisboek te schrijven."

Misschien wel juist door die wetenschappelijke basis leest *Slavenhaler* zo gemakkelijk. Het wringt nergens, voelt betrouwbaar. Dat zal ook te maken hebben met de eigen ervaringen die Ruggenberg heeft opgedaan als journalist in Afrika en Zuid-Amerika, waardoor hij zich op 'vertrouwd terrein' begeeft. "Een tweede vaderland wil ik Zuid-Amerika niet noemen, maar ik voel me er thuis. Meer dan in Afrika. Ik heb het gevoel dat ik daar sterker met ons koloniaal verleden wordt geconfronteerd. Je blijft een blanke in een zwart land."

Zijn grote betrokkenheid bij beide werelddelen maakte het Ruggenberg eenvoudiger zich te verplaatsten in de samenleving en de mensen die hij in *Slavenhaler* beschrijft. Daar heeft hij desondanks veel moeite voor gedaan. "Hoe zouden zij naar ons blanken hebben gekeken? Die vraag heb ik me vaak gesteld."

Blanke Tyn en zijn zwarte halfzusje Obaa maken meerdere karakterontwikkelingen door. De vriendelijke jongen wordt even net zo'n rotzak als de andere slavenhalers; het meisje verliest gaandeweg haar wantrouwen tegenover die vreemde halfbroer. Wel beschikken beide kinderen over een enorme veerkracht. Zoals álle kinderen, vindt Ruggenberg. "Dat wil ik juist graag vertellen, dat kinderen in staat zijn zich in die vreselijke wereld van volwassenen staande te houden. We hoeven ze echt niet zo veel in de watten te leggen. Ze hebben veel meer in hun mars dan wij altijd denken. Ik heb het meegemaakt op mijn reizen. Ze weten heel goed te overleven. Die veerkracht is ook inspirerend voor mezelf. Kinderen zijn inspirerend."

- *Slavenhaler*, Rob Ruggenberg. Uitgeverij Querido. Prijs ? 14,95.

ISBN 9789045104225.